

Cuvântul Domnului

Schife și material de predicat.

Predică la sf. Rusalii.

Când ... cel Preafalt: a împărțit limbi de foc, întru o unire pe toți, i-a chemat, cu un glas mărim pe Prea-sfântul Spirit.

Condacul sărbătoarii.

Cuvântul lui Dumnezeu a venit pe pământ să ne facă cunoscută în chip vădit iubirea Tatălui, al Fiului și al Spiritului Sfânt. Întâi ne-a arătat iubirea Tatălui, care și-a dat pe Unul născut Fiul al său, cu scopul să ne facă și pe noi *fiii* săi. Fiul și-a dovedit iubirea față de noi prin viața și prin moartea sa, dar într'un chip deosebit prin sf. euharistie. Dorind să ne facă vrednici de mărirea la care ne-a înălțat, a voit să verse în sufletele noastre pe Spiritul său cel Sfânt.

Abia trecuseră zece zile dela înălțarea sa la cer, când se și vede pe pământ roada minunată a rugăciunii sale pe lângă tronul Părintelui său ceresc. Iată, în adevăr, venind din înălțime un vuet de vânt năvalnic, care înspăimântă pe învățăceii adunați într'o casă și iată, apărând un foc minunat în mijlocul lor, care împărțindu-se în felurite flăcări în formă de limbi se așează pe capul celor adunați împreună. Apostolii plini de Spiritul Sfânt sunt gata să schimbe fața pământului,

li vedem trecând pe străzile principale ale Ierusalimului, predicând cu îndrăsneală, pe Isus cel restignit și înviat, înaintea aceloră, cari l'au restignit. Nesocotesc cu desăvârșire și ademenirile și amenințările lumii. Ei nu au în vedere decât pe Isus și sufletele răscumpărate de El și par'că nu voesc altceva, decât să răsplătească iubirea cu iubire, jertfa cu jertfă sângele cu sânge.

Așa răzbună Spiritul Sfânt ocară lui Isus Hristos, așa răsplătește lipsa de dragoste a oamenilor față de Mântuitorul lor.

Spiritul Sfânt s'a scoborît peste Apostoli în ziua de Rusalii și ael fapt are însemnătatea sa. Anume chiar în ziua aceea s'a descoperit legea, cea nouă, în care odată, în Testamentul vechiu s'a dat oamenilor legea *fricii*. Insuși Sspiritul Sf. scrie legea cea nouă în sufletele noastre și nu pe table de piatră ca'n legea veche. Cât de mult ținea poporul lui Izrail la tablele pe cari chiar Dumnezeu a scris cu mâna sa cele zece porunci, cu câtă grijă le păstrau în sicriul legii! Cât de mândrii se ținea poporul lui Izrail față de celelalte neamuri, pentrucă a făcut Dumnezeu legătură cu el!

Legătura, care a făcut-o Dumnezeu cu poporul creștin e mai îmbucurătoare și mai sfântă și poruncile sunt mai ușoare, pentrucă a vărsat iubirea sa în sufletele noastre! Cu dreptul poate zice Isus: pentrucă iubirea de Dumnezeu ne împrumută putere peste fire, delătură toate piedecile și cu siguranță ne duce la isbândă. Intrebați numai pe Apostoli și pe oamenii cu suflet apostolic: de ce își petrec întreagă viața în muncă fără preget, în necaz și'n primejdii; întrebați ceata *nesfârșită* a călugărilor și a călugărițelor catolice: ce i-a îndemnat să zică rămas bun lumii și plăcerilor ei și să-și jertfească tot avutul și toată viața pentru binele altora și că dela cine primesc putere să îndure atâtea, și-ți vor răspunde: iubirea ne îndeamnă pe noi, iubirea care toate durerile ni-le face ușoare și plăcute.

Spiritul sfânt a venit „fără de veste“, pentrucă venirea Lui omul n'o poate socoti înainte. El vine când voește. Trebuie să fim deci pururea gata să-i așteptăm sosirea. Dacă nu ne află pregătiti, fiind cuprinși prea mult cu lucrurile lumii acesteia, dacă ușa sufletului nostru e încuiată, trece, pe lângă noi Sfântul Spirit fără să ne dăm seamă! Câte gândiri cucernice, câte îndemnuri spre bine au trecut neluate în seamă, fiind cuprinși cu lucruri zadarnice! Spiritul Sfânt vine din sus, din cer, de unde este toată darea cea bună și tot darul deplinit, iar noi ne îndreptăm privirea tot în jos!

Spiritul Sfânt a umplut toată casa, unde erau adunați la un loc nu numai apostolii ci și dintre învățăcei mai mulți de o sută și nu numai bărbați, ci și femei și peste aceștia peste toți s'a coborît. Adunarea aceasta măricică a fost cea dintâiu biserică, care apoi s'a mărit cu mii și mii din ce în ce tot mai mult. Precum sufletele acelea au format o singură comunitate și au fost adunate într'un singur loc și o singură casă, așa formează și acum sutele de milioane de oameni de pe întreg rotogolul pământului o singură sfânta biserică catolică pe

care o umple Spiritul Sfânt. Unde se află o biserică, acolo e și sufletul lui Dumnezeu, numai cine-i în casa aceasta se împărtășește de darurile Spiritului Sfânt.

Sărbătoarea Rusaliilor e ziua de naștere a bisericii lui Isus Hristos, a bisericii catolice. În ziua aceasta s'a sfințit ea prin Spiritul Sfânt, care a umplut casa aceea, unde erau apostolii, învățăceii și cucernicile femeii. Spiritul Sfânt s'a pogorât într'un chip deosebit asupra apostolilor, cari aveau îndatorirea să împărtășească.

Cât de mult ne iubește pe noi Dumnezeu, făcându-ne membrii ai bisericii sale! Binefacere, de care mulți sunt lipsiți. Datorința noastră este, ca din prilejul acesta sărbătorească al Rusaliilor, să înnoim făgăduința făcută în sf. botez, că vom ținea cu tărie și sfințenie la învățăturile ei, cari ne aduc de bună seamă la fericirea veșnică. Iubirea aceasta vădită a lui Dumnezeu față de noi ne-o invidiază mulți și chiar de aceea se nizuesc pe toate căile neiertate, să ne deslipească de sinul iubitor al bisericii lui Hristos, a bisericii catolice. Să facem iubiților jurulnță sfântă, că mai bucuroși îndurăm chiar și moartea, decât, să ne lepădăm de legea moșilor și a strămoșilor noștri, cari numai prin puterea primită din credința catolică au fost în stare, să supoarte toate neajunsurile veacurilor trecute și să-și câștige bărbăție, să înfrunte și greutățile vremilor de față. Plini de astfel de gânduri sfinte, putem fi siguri că și'n praznicul de azi, se va revărsa din belșug asupra noastră darul ceresc al Spiritului Sfânt de viață dătător.

Dr. AUGUSTIN TATAR.

Dumineca tuturor sfinților.

Adevăr zic vouă, nu-și va pierde plata sa.

Mat. 10, 42.

Plină de mândrie sfântă privește azi biserica lui Isus Hristos peste cetele nesfârșite ale tuturor sfinților, proroci, apostoli, mucenici, cuvioși părinți și maice cuvioase, cari Dumineca aceasta se înșiră în fața tronului ceresc ca unii cari „bună luptă s'au luptat“ și „nu și-au pierdut resplata lor“ binemeritată, după făgăduința Mântuitorului din Evanghelia de azi.

În Dumineca tuturor sfinților ne aducem aminte de cuvintele sf. Ioan Apost.: „Iată gloată multă, pe care nimeni nu

putea să o numere, din tot neamul și din toate sămânțiile și din toate popoarele și din toate limbile, stând înaintea neamului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și stâlپări de finic în mâinile lor". (Apoc. 7, 9).

Biserica lui Isus Hristos este sfântă și sfințește „pe tot omul ce vine în lume“. Aceasta biserică este vie și puterea ei de viață se arată și azi în viața credincioșilor ei, în viața sutelor de mii de creștini cari duc o viață sfântă și mor ca sfinți fără să aibă numele de sfânt, canonizat oficial din partea autorităților bisericești.

Când scriem acestea șire, în luna Mai biserica sfântului Petru din Roma este îmbrăcată tot în haine de sărbătoare. Capul bisericii lui Hristos vestește lumii întregi că și în zilele noastre au trăit credincioși, cari și-au jertfit viața întreagă lui Dumnezeu, au muncit numai pentru mărirea lui Dumnezeu și acest mare Dumnezeu carele singur face minuni le-a dat puterea ca și ei să facă încă în viață lucruri supraomenești, ori a făcut însuși semne după moartea acestora, la mormintele lor.

Ce înseamnă dar a fi sfânt și a duce o viață sfântă? Este doară acesta vre-un lucru estraordinar? Nu de loc. A fi sfânt înseamnă a duce o viață morală conform poruncilor dumnezeiești și bisericești. A fi sfânt înseamnă a duce o viață cinstită, cumpătată, a fi bun și milostiv, plin de dragoste față de aproapele, când se află acesta în năcaz și este avizat la ajutorul tău. „Un păhar de apă rece“ să-l întinzi unui om de al lui Hristos este în stare să-ți aducă plata de veci (Mat. 10, 42).

Nu ne trebuie dar sforțări estraordinare pentru a fi sfinți și a ajunge la fericirea de veci. Aceasta trebuie să fie ținta fiecărui creștin.

Dar tocmai în punctul acesta se păcătuiește mai mult în zilele noastre. Creștinul din zilele noastre se gândește numai la sine, cum să se îmbogățească, cât mai repede chiar și pe spatele, pe socoteala altuia. De năcazul altuia nu-l doare.

Să învățăm a fi milostivi. Sf. Augustin scrie, că bogatul își poate cumpăra împărăția cerurilor din mâna cerșitorului. Și încă cât de ușor! Cu un păhar de apă rece, zice Mântuitorul.

Ceata tuturor sfinților înșirată în rânduri dese seamănă cu „oștile ingrozitoare rânduite la răsboiu“ despre cari grăește Cântarea Cântărilor. (Cânt. Cânt. 6, 10). Să ne punem sub scutul acestor oștiri și vom fi siguri de izbândă în luptă cu ori și ce dușman.

Dr. I. FLORIAN.

Nașterea Sf. Ioan Botezătorul.

Te-ai arătat mai cinstit și decât prorocii... Inaintemergătorule.

Troparul N. I. B.

Precum altor sfinți părinți bine meritați, așa și azi sf. Maică biserică a rânduit prăznuirea nașterii cinstitului, măritului proroc, inaintemergător și botezător Ioan. Să vedem l. C. cum a venit el în lume? Cum a trăit? Și ce a învățat? Pentru ca știindu-le acestea să vedem ce pildă putem lua și noi pentru a trăi după placul și voia lui Dumnezeu.

Precum ne spune sf. Scriptură, pe vremea lui Irod era un om cu numele Zaharie și soția sa Elisaveta. Trăiau în pace și bună înțelegere, împlinind întru toate poruncile lui Dumnezeu. Numai un gând de intristare-i muncea: că nu aveau fii. Au trăit însă până la adânci bătrânețe în rugăciuni și fapte bune, fără a-și vedea dorința împlinită. La Dumnezeu însă nimica nu e târziu. Când bătrânul Zaharie, care era preot, slujia după rânduiala legii în biserică, i-se arătașe un înger, care îmbărbătându-l să nu se teamă, i-a spus, că Domnul a ascultat rugăciunea lui, și chiar de acea Elisaveta va naște prunc și va pune numele lui Ioan; de a cărui naștere nu numai părinții lui, ci și alții mulți se vor bucura, pentru că va fi „mare înaintea Domnului“.

La plinirea vremii Elisaveta a și dat naștere unui prunc, pe care după cum a spus îngerul, spre marea mirare a tuturor rudenilor l'a chemat Ioan. Cum s'a întâmplat nașterea lui, ați auzit-o în sf. evanghelie. Pruncul însă crescând și întărindu-se cu Spiritul a mers în pustie, ținând aspră pocăință. Imbrăcămintea lui era aspră, din păr de cămilă. Hrana lui miere sălbatecă și lăcuste. Petrecea numai în rugăciuni și obositoare și chinuitoare privegheri.

Dupăce timp mai îndelungat a petrecut în chipul acesta, părăsind pustiul a început a propovădui pocăința lui Dumnezeu, vrând în forma aceasta să gătească calea Mântuitorului a cărui inaintemergător era. Viața lui chinuită învățătura lui plină de adevăr pune lumea în uimire. Nu numai poporul, ci și mai marii lui îl întreabă pe Ioan, că nu este el Răscumpărătorul promis. Cuvântul lui e dulce și plin de mângâiere pentru cei ce apucară pe calea Domnului; dar și sbiciu de foc pentru cei cari nu voiau să părăsască calea fărădele-

gilor. Nu-l cruță nici pe Irod de muștrări, care trăia în nelegiuire cu muera fratelui său.

Zaharie și Elisaveta, trăind în căsătorie legiuită, cu multă stăruință roagă pe Dumnezeu, să le binecuvinte aceasta legătură cu fii. Azi? Sunt mulți, cari încheie căsătorie nu pentru a împlini voia lui Dumnezeu, ci a lor; cari nu numai nu roagă pe Dumnezeu să le binecuvinte căsătoria cu prunci, ci din contră folosesc toate mijloacele diavolești de a nu avea prunci.

Sf. Ioan merge în pustie. Petrece tot timpul în post și rugăciuni. Noi? Pentru noi e prea mare singurătatea familiei noastre. Ni-se pare prea mult, a ne ruga câteva minute dimineața și sara. Pentru noi e prea mult să petrecem în casa Domnului puțină vreme, cât ține sf. slujbă.

Sf. Ioan se îmbracă într'o haină aspră de păr de cămilă. Se grijește numai să nu-i fie trupul gol. Noi astăzi? Nu știm cum să ne împodobim și să ne îmbrăcăm mai cu pompă. Parecă ținta noastră ar fi, cum unul să ne popoțăm mai tare decât celalalt. Pentruce toate acestea? Pentrucă noi suntem creștini numai după nume; într'adevăr suntem fiii veacului acestuia, plini de patimi și slabi în virtuți.

I. C! Prăpastia ne-o vedem cu ochii, pentrucă noi ne-o săpăm. Să ne înfiorăm de starea nenorocită, în care suntem. Să aruncăm din noi tot veninul păcatelor. Să avem pururea înaintea ochilor noștri viața sf. Ioan botezătorul. Să ne silim a-l urma cât mai de aproape. Și'n urmă să deschidem larg porțile sufletului nostru, spre a putea intra la noi Impăratul mării, căruia cinste, mărire și onoare i-se cuvine acum și până în veci. Amin.

IOSIF BUCUR.

De sărbătoarea sf. Apostoli Petru și Pavel.

Și eu zic ție, tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica mea și porțile iadului nu o vor ievinge pe ea.

Mat. 16. 18.

Sărbătoarea de azi ne aduce aminte de ziua aceea măreață când căpeteniile apostolilor: sf. Petru și Paul au petceluit cu sângele lor învățătura lui Isus, ce au vestit-o cu

un curaj fără păreche. În acelaș ceas și-au primit cununa biruinții din mâna Mântuitorului, unul răstignit cu capul în jos pe cruce, iar celalalt tăiat de sabie. Aceeaș cetate le păstrează osemintele sfinte, la cari mii și mii de credincioși peregrinează în fiecare an și mai mulți decât oricând în acest an jubilar pentru ca să se închine la mormântul acelui bărbat căruia Mântuitorul i-a zis: „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica mea și porțile iadului nu o vor învinge pe ea“, vrând să arete prin aceste cuvinte că numai acea biserică se poate numi a lui Hristos, care are în frunte pe urmașul sf. Petru, adecă pe Papa dela Roma.

Da, pentrucă Papa e temelul *unității* credinții noastre și el e totodată *învățătorul și păzitorul infalibil* al învățăturii lui Isus.

1. În urma poruncii lui Isus: „Mergând învățați toate popoarele“ (Mateiu 28, 19) învăătura lui Isus se răspândește în toată lumea dela răsăritul soarelui până la apusul lui, dela ghețarul miază noapte până la înfierbântatul miazăzi. De ai merge la oricare popor din lumea aceasta, într'un ținut cât de depărtat cu limbă ne mai auzită, cu datinile celea mai ciudate și acolo vei întâlni ceea ce acasă cunoști și iubești atât de mult: o biserică și un preot catolic, care predică aceeaș credință, aceeaș nădejde și ești văzut și primit cu aceeaș dragoste creștinească ca și în satul tău natal. Ce frumos, ce înălțător!

Și oare de unde provine această unitate a bisericii noastre catolice, pe care altă biserică nu o mai are? Papa, stâncă sf. Petru e temelul acestei unități minunate, pentrucă lui i-a zis Mântuitorul: „Paște mielușei mei, paște oile mele“ (Ioan 21, 16, 17), punându-l prin aceasta de păstor suprem al întregii turme de episcopi, preoți și simpli credincioși.

„Sf. Paul scrie: „Un Domn, o credință“. (Ef. 4, 5). Într'adevăr, precum numai un Dumnezeu poate să fie așa numai o singură credință poate să fie adevărată. Sunt peste 130 de confesiuni, cari toate susțin despre sine că sunt adevărate cu toatecă învăătura uneia e potrivnică celeilalte. Peste toate acestea se ridică biserica catolică, fiindcă ea singură a moștenit învăătura neschimbată dela sf. Apostoli. Despre toate celelalte biserici se știe că sunt întemeiate mai târziu, se știe locul și persoana care le-a întemeiat și al cărei nume de regulă îl și poartă aceea confesiune, deci dacă e știut că provine

dela un om anumit e limpede că nu se mai poate susține că provine dela Isus Dumnezeu. Numai episcopii bisericii catolice sunt adevărații urmași ai sf. Apostoli, ei numai au moștenit întreagă învățătura lui Isus nefalsificată, numai lor le sună cavintele Mântuitorului: „Cine vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă“ (Luca 10, 16) și „Iată eu cu voi sunt în toate zilele până la capetul veacului“ (Mateiu 28, 20), deci sub conducerea mea nu veți greși nicicând în credință și în conducerea spirituală a credincioșilor.

Episcopii încă trebuie să fie constituiți în biserică așa cum i-a constituit Isus pe sf. Apostoli. Și fiindcă e dovedit mai pe sus de orice îndoială că sf. Apostoli au avut de cap pe sf. Petru, care și-a așezat scaunul în Roma, deci și Episcopii trebuie să aibă de cap pe urmașul sf. Petru, care e Papa dela Roma. Numai cătră sf. Petru a zis Isus: „Iar eu mă voi ruga pentru tine, să nu scadă credința ta . . . și tu întărește pe frații tăi“. Deci sf. Petru a fost chemat să întărească în credință, să conducă și sprijinească pe ceilalți Apostoli. Deci Papa, capul văzut al bisericii și temelul ei de stâncă totodată, dacă s'ar putea clătina în credință, atunci de bună seamă că toată biserica s'ar risipi. Au trecut 19 veacuri de când se propagă învățătura lui Isus pe pământ, dar în acest lung răstimp biserica catolică nu și-a schimbat nici un singur articol de credință, ci o mărturisește întreagă așa cum au predicat-o sf. Apostoli, pentru că întreagă și neschimbată a păzit-o și a propus-o capul episcopilor, Papa dela Roma, așa încât precum sf. Apostoli și-au dat viața pentru acea învățătură, așa oricare urmaș al sf. Apostoli e gata să moară cu drag pentru adevărul propus de această sf. biserică.

De aceea să ne alipim cu tot sufletul de capul văzut al bisericii, cu dragoste de copii să-i ascultăm învățătura, căci atunci suntem siguri că ne aflăm afară de orice pericol al vreunei credințe greșite. „Nu vă temeți . . . căci iată eu cu voi sunt, până la capetul veacului.

IOAN CRIȘAN.